

TEGEN DE KWAKZALVERIJ

REDACTIE-ADRES: J. Th. Balk, Keeverberg 54, Amsterdam-Z.

Oggericht 1 januari 1881

ZORGeloos

✘ Mensen, die het niet eens zijn met het drugbeleid vinden het altijd nodig, om hun argumenten te schragen met aanvallen op de medische wereld. Lees er maar eens zo'n artikel op na van de hoogleraar in de agologie aan de Katholieke Universiteit Tilburg, prof. dr. J. A. Stalpers, dat dezer dagen in De Tijd viel te lezen.

Prof. Stalpers is er boos over, dat soms met veel bravoure op handelaars in henneproducten wordt gejaagd, maar dat de veel moeilijker strijd tegen de handelaars van hard drugs minder aandacht krijgt.

In één adem laat hij er dan op volgen: „Wie zich realiseert dat intussen de artsen, die zorgeloos aan zeer grote aantallen patiënten slaapverwekkende en pijnstillende middelen voorschrijven, volkomen ongemoeid hun gang mogen gaan, wordt er van overtuigd, dat de wet de accenten verkeerd legt.”

De hooggeleerde schrijver durft wél wat voor zijn verantwoording te nemen. „Zorgeloos voorschrijven”, heet het bij hem. Hoe weet hij dat, zou men hem willen vragen, op welke feiten berust zijn beschuldiging? Weet hij niet dat zulke loze, volstrekt onwetenschappelijke beweringen koren op de molen zijn van allerlei kwakzalvers, die zich laten voorstaan op hun „natuurgeneeswijze”, wat dat ook moge zijn?

Ja, hooggeleerde heer Stalpers — wij van de Vereniging tegen de Kwakzalverij zullen dat wél vernemen: de kwakzalvers die proberen de bevoegde arts in discrediet te brengen met de bewering dat die de patiënten maar „drugs” voorschrijven. Of zoals u, hooggeleerde Stalpers het zegt: slaapverwekkende en pijnstillende

Acupunctuur

Wie verplicht verzekerd is en zich zonder toestemming van het ziekenfonds in het buitenland aan een acupunctuurbehandeling onderwerpt, krijgt deze behandeling niet vergoed.

Magnetiseurs willen in ziekenfondspakket

MAGNETISEUR JAN VAN OMMEN („Ik voel door mijn vingers een tinteling gaan”) over wie wij op de voorpagina van ons meinumner van dit jaar (blz. 19) iets hebben meegedeeld heeft het druk in zijn praktijk te Klazienaveen. Maar hij vond toch nog tijd een verslaggever van het Dagblad van Coevorden te woord te staan, Joh. M. Pameijer.

Binnen bij Van Ommen bleken de klokken niet te tikken. „Wegens oververmoeidheid worden geen patiënten behandeld”, stond er buiten aan de deur. Deze jeugdige magnetiseur, die in 1968 de praktijk van zijn oom overnam vindt het magnetiseren maar een vermoeiende bezigheid. Op een sierlijke bank met „gewelfde rugleuning in Voltaire-stijl” verhaalt Van Ommen zijn ervaringen aan de heer Pameijer.

Daaraan ontlene wij, dat hij na genezing de patiënt een verklaring laat invullen. Daarin wordt bijvoorbeeld antwoord gegeven op de vraag of de arts of de specialist op de hoogte was van de behandeling en of deze na de behandeling door de paranormale genezer inderdaad ook de verbetering heeft geconstateerd.

Zulk een verklaring gaat naar de NFPN (afkorting van de Nederlandse Fusie van Paranormale en Natuurgenezers) te Amsterdam. Deze organisatie roept de patiënt dan volgens Van Ommen op om bevestiging te krijgen van wat zijn bevindingen zijn. Op die manier wil de Nederlandse Fusie (een organisatie die vijftig leden telt) voldoende steekhoudende bewijzen in handen krijgen om bij de overheid er voor te pleiten, dat de georganiseerde paranormale geneeswijze in het ziekenfondspakket wordt opgeno-

middelen. En dat op een zorgeloze wijze. En de wet laat ze nog ongemoeid óók. „Maar wij kwakzalvers”, zo zal men vernemen, „wij beperken ons tot de natuurlijke geneeswijze met onze methoden”. En dezulken zullen zich gesteund voelen door dergelijke denigrerende passages over de medici, zorgeloos uit de pen gevloeid van een hooggeleerde auteur.

men, aldus het betoog van de Klazienaveense magnetiseur.

In het ziekenfondspakket! Men moet maar durven! Want wat zijn dat voor bewijzen? Stellen we ons voor, dat de patiënt op zeker tijdstip een betere gezondheid geniet dan enige tijd daarvoor en stellen we ons voor, dat een arts daarover een verklaring afgeeft: hoe valt dan nóg te controleren, dat die betere gezondheid het gevolg is van een behandeling door een magnetiseur? En dan moet de patiënt dat zelf maar even bevestigen! Een objectieve wijze van doen zeker? Neen, met een bundeltje van zulke waardeloze verklaringen gewapend zal de Fusie niet veel kunnen bereiken om de paranormale wijze van behandeling in het ziekenfondspakket opgenomen te krijgen (red. M.t.d.K.).

Toverdokter liep naar arts

KHOTSO SETOENTSA, de Zuidafrikaanse toverdokter, over wie wij vorig jaar het een en ander vertelden (M.t.d.K., juli, blz. 29) is niet meer. Volgens een bericht uit Durban is deze tovenaer en kruidendokter op 74-jarige leeftijd overleden. Zo werd zijn leeftijd althans door derden opgegeven, maar volgens de berekening die Khotso Setoentsa zelf toepaste, is hij 92 geworden: hij hield er van er een schepje op te leggen.

Khotso Setoentsa had twintig vrouwen, waarbij hij zo om en nabij de 200 kinderen had verwekt. Met zijn toverkunsten en kruiden-activiteiten had hij, zo verzekerde men, miljoenen verdiend - vooral aan bijgelovige blanken. De laatste tijd moest hij echter een forse achteruitgang in de zaken constateren, toen bekend was geworden, dat de toverdokter genezing had gezocht bij een blanke arts.

Fotodiagnose: Ik begin te rillen en te kwijlen uit mijn mond

MAGNETISEURS EN HELDERZIENDEN zijn de lievelingskinderen van de vaderlandse journalistiek, zo komt het ons wel eens voor. En, altijd op zoek naar wat merkwaardige lieden, goed van de tongriem gesneden, valt het te begrijpen dat men dan nog wel eens een helderziende of magnetiseur tegenkomt. Bovendien is dit soort mensen uiterst gevoelig voor publiciteit; de menselijke ijdelheid wordt gestreeld en een groot portret kan er altijd nog wel van af.

Zo troffen wij in een van de bladen van het Kwartet, de Nieuwe Leidse Courant een artikel aan gewijd aan magnetiseur Jan André Barendtszen te Lisse, evenals de Klazienaveense magnetiseur Jan L. van Ommen lid van de Nederlandse Fusie van Paranormale en Nederlandse Genezers. De verslaggever trof de heer Barendtszen thuis aan, niet in een kamer vol borrelende potjes maar voorzien van degelijke getuigschriften van HBS en Middelbare Landbouwschool. Die ons overigens niet verzekeren dat hij nu de aangewezen persoon is om de geneeskunst uit te oefenen.

Hij rookt, zo wordt er ons verteld, een „betrouwbaar pijpje". En samen met zijn paranormale collega Van der Saalm, die in Noordwijk is gevestigd neemt hij deze streek voor zijn „paranormale rekening". Van concurrentie is geen sprake, daarvoor is de markt te goed. Dagelijks komen er vijftien tot twintig mensen bij Barendtszen. Hij is gespecialiseerd in kwalen die door spanningen ontstaan, vertelt hij, zoals hoofdpijn, rug- en maagklachten. In Utrecht zou iemand wonen, die kanker kan genezen maar Barendtszen zet daar toch wel een vraagteken bij.

„Ik straal dan in"

HIJ STELT MET een wichelroede (een zelf omgebogen metaaldraad) de diagnose. Bij zieke plaatsen slaat de roede om. Hij legt de handen op de aangedane plaatsen, „ik straal dan in, en maak magnetische passen over de zieke lichaamsstreek". De magnetische kracht van onze Lissenaar wordt dan overgedragen op de patiënt. Men ziet het: het is heel eenvoudig!

Maar er zijn ook magnetiseurs die blazen. Dat kan koud of warm geschieden. Koud blazen geschiedt op enige afstand van het lichaam met min of meer gesloten mond, warm gaat via

de geopende mond op een doek, die over de plek-in-kwestie ligt.

Aldus Barendtszen in zijn gesprek met de verslaggever van de Nieuwe Leidse Courant. Ja, zo leer je nog eens wat. Er zijn ook genezers die alleen met de ogen werken. Dezulken priemen de magnetische blik van de ogen in het lichaam van de patiënt.

Dat is natuurlijk een heel sterk staaltje. Maar Barendtszen kan er ook mee terecht. Af en toe zijn er namelijk mensen die behoefte gevoelen aan iets tastbaars. Hij werkt bij voorkeur niet met medicijnen, maar een flesje gemagnetiseerd water kan er nog wel van af.

De niet al te bescheiden heer Barendtszen vertelt ook dat hij een soort fluidum heeft waardoor mensen zich veel meer gaan uiten, zelfs meer dan ze bij de psychiater op de bank zouden doen. „Ten tijde van de behandeling voel ik me ook erg verbonden met de patiënt. Ik kruip als het ware in zijn huid". (Huis staat er in de krant, maar hij zal wel huid gezegd hebben.)

En dat wij onlangs in onze kolommen (julinummer 1972, blz. 27) onze twijfels hebben geuit over het diagnose stellen van foto's - hoe durfden wij! Barendtszen zegt er over: „Als ik zo'n foto in mijn handen heb voel ik (!) de pijn mee. Ik begin te rillen en te kwijlen uit mijn mond. Een zeer vermoeiende affaire. Ik weet niet of ik gelukkig ben met deze gave."

Industrie kan opium geheel vervangen

VOLGENS DE Wereldgezondheidsorganisatie zullen de medici niet langer opium en opiumderivaten als codeïne of morfine nodig hebben omdat de beschikbare synthetische middelen even doeltreffend werken. Dertien deskundigen van de WHO hebben over het probleem van de opium een rapport opgesteld en zijn tot deze conclusie gekomen. Voor medische voorzieningen is per jaar een hoeveelheid van 1350 ton opium nodig. Maar daarnaast bereikt een bijna even grote hoeveelheid, namelijk zo'n 1200 ton jaarlijks de illegale handel in verdoevende middelen.

De papaver waaruit opium wordt bereid wordt verbouwd in Klein-Azië (in het bijzonder in Turkije), in Iran, India en China. Hoewel het opium-roken als een typisch Chinese gewoonte wordt beschouwd kwam het gebruik eerst in de 18e eeuw via Perzië en India in China.

"DOKTER BEN" VERLEIDDE MEISJES

„DOKTER BEN" PRAATTE zo goed en zo vlot dat de verpleegsters, studenten en andere jonge meisjes, die in eerste instantie bij hem kwamen omdat hij in Amsterdam kamers te huur aanbood o.a. via raamadvertenties al gauw met hun - meestal sexuele - problemen op tafel kwamen. En dokter Ben wist daar altijd wel een oplossing voor - een oplossing waarbij zeer luchtige kleding noodzakelijk was vertelt Het Vrije Volk.

Dit heeft de Amsterdamse zedenpolitie ontdekt nadat een 21-jarig meisje was komen vertellen dat dokter Ben 150 gulden van haar had gestolen.

Hij was geen dokter bleek toen, maar de 27-jarige werkloze Amsterdammer C. W. T., een man met slechts vijf jaar lager onderwijs. Hij noemde zich Ben of Cor, en oefende sinds januari van dit jaar zijn „praktijk" uit. Hij is nu gearresteerd wegens diefstal, aanranding en vrijheidsberoving. De politie verwacht dat nog vele aangiften tegen hem zullen volgen.

Volgens de politie plaatste T. advertenties waarin hij woningen of kamers aanbood. Gegadigden werden geselecteerd. Aan de uitverkoren dames bood T. een etage in de Fokke Simonszstraat aan, maar voor hij met de huurster in zee ging, wilde hij weten „wat voor vlees hij in de kuip" had. De gesprekken die volgden gingen uiteindelijk allemaal over sexuele problemen.

De zedenpolitie was er na het horen van de verschillende aangiften verbaasd over dat de man het vaak juist wist te treffen: veel meisjes hadden inderdaad problemen. Dergelijke gesprekken eindigen volgens de politie meestal in zeer luchtige kleding, waarna „behandeling van de kwaal" volgde. T. zou sambal en mosterd als zalven hebben gebruikt; ook zou hij gebruik hebben gemaakt van gynaecologische instrumenten.

De verloofde van T., een 20-jarig meisje, blijkt aan de behandelingen te hebben deelgenomen, omdat ze - aldus de politie - dacht dat de man inderdaad dokter was. Hij liet zich voor namelijk door haar onderhouden. Vijftien meisjes zijn door T. verleid, maar het kunnen er best nog meer zijn geweest.

De politie meent dat verschillende slachtoffers psychisch ernstige schade hebben geleden door T.'s hulp. Bij het onderzoek is intussen gebleken dat de man vorig jaar soortgelijke handelingen heeft verricht als foto-graaf.

Avonturier Mesmer trok als magnetiseur door Europa

DE NAAM van de nieuwe Franse eerste minister, opvolger van Chaban-Delmas de heer François Messmer doet ons herinneren aan een andere Frans Mesmer, die zijn naam met één s schreef. Frans Mesmer is de grondlegger van het z.g. Mesmerisme oftewel het dierlijk magnetisme en zijn naam wordt nog herhaaldelijk aangevoerd door magnetiseurs, die in deze charlatan de grondlegger zien van hun „geneeskunst“.

Frans Mesmer werd in 1733 geboren te Isnang aan het Meer van Constance. Hij bezocht het seminarium voor priesters te Dillingen en studeerde vervolgens te Ingolstadt in Beieren theologie en daarna natuurwetenschappen. Hij heeft ook nog in Wenen gestudeerd en het resultaat was een dissertatie, die al aardig de weg wijst naar de toekomstige bezigheden van Mesmer: „De influxu planetarum in corpus humanum” oftewel „over de invloed van de planeten op het menselijk lichaam.”

Pater Hell

ENIGE JAREN later begon hij samen met een pa-

ter met de onheilspellende naam van Hell aan een onderzoek naar de geneeskraft van magnetische mineralen. Later kwam hij tot zijn theorie van het „dierlijke magnetisme”, een krachtbron, waarover de mens zou beschikken. Deze naar zijn oordeel sensationele ontdekking heeft hij geopenbaard in een geschrift dat in 1775 te Wenen werd uitgegeven „Schreiben an einen auswärtigen Arzt uber den Magnetismus”.

Hij had inmiddels een magnetiseurspraktijk opgebouwd in Wenen en een beroep, dat de keurvorst van Beieren op hem deed om lid te worden van de Academie te München kon hem daar slechts kort vasthouden: hij keerde al spoedig naar Wenen terug. Maar hij maakte het er al te bont. Toen bleek, dat zijn bewering dat hij een blind meisje ziende had gemaakt niets anders was dan een grove leugen, zag hij zich gedwongen Wenen te verlaten.

Geldinzameling

MESMER ARRIVEERDE in 1778 in Parijs. Daar vond hij aanhangers en deze za-

melden geld voor hem bijeen. Mesmer beloofde dat hij allen, die zich verbonden geld te storten op de hoogte zou brengen van zijn geneesmethode. Twee geestdriftige bewonderaars van Mesmer, Deslon en Bergasse, wisten in totaal de lieve som van 340.000 pond (livre tournois) bijeen te brengen. Mesmer echter hield zich nooit aan zijn belofte om het geheim van zijn „geneesmethode” mee te delen.

Ook in Parijs raakte Mesmer met zijn „dierlijk magnetisme” in moeilijkheden. Enige hooggeplaatste personen, die zijn hulp hadden ingeroepen werden het slachtoffer van het „Mesmerisme” en stierven. Twee onderzoekingscommissies moesten nu de waarde van de geneeswijze van Mesmer nagaan. Dat liep catastrofaal uit voor Mesmer, men had er geen goed woord voor over.

Benjamin Franklin

IN EEN van de onderzoekcommissies zat niemand minder dan Benjamin Franklin, de Amerikaanse staatsman en uitvinder van de bliksemafleider. Hij was in Parijs als

gezant van de jonge Verenigde Staten en bereidde de vrede van Versailles (1782) voor, waarbij Groot-Brittannië de onafhankelijkheid van de voormalige Amerikaanse koloniën erkende. Een hele eer derhalve voor Mesmer om zijn kwakzalversmethoden onderzocht te zien door zulk een befaamd man. Maar Parijs moest hij verlaten. Nog een tijd lang werkte hij in Engeland. Daarna keerde hij in Duitsland terug. Hij stierf in 1815 te Meersburg aan het Meer van Constance: in de tachtig.

Bij zijn navolgers was de Franse markies van Puységur, die een rotsvast vertrouwen bleek te hebben in het „Mesmerisme”. Aangekend moet worden, dat het „strijken”, de handbewegingen van de magnetiseur, allermintst een uitvinding is van Mesmer. Hij had het op zijn beurt afgekeken van de Zwitserse priester J. J. Gassner, die met handgebaren genezingen tot stand zou brengen. Daarmee hadden de magneten voor Mesmer afgedaan: zó ingewikkeld was het niet - het zat al in de handen!

WAT IS ZIEKTE?

WAT IS ZIEKTE? Die vraag behandelde de staatssecretaris van sociale zaken, mr. J. G. Rietkerk bij de opening van de door de Grafische Bedrijfsvereniging georganiseerde studiedagen voor sociale verzekeringsgeneeskunde in het Congrescentrum „De Blijde Werelt” te Lunteren.

Mr. Rietkerk gaf in zijn toespraak ook blijk van eigen opvattingen en zeide o.m.: „Dat doe ik ook — en ook dat zult u naar ik hoop kunnen billijken — met betrekking tot een uitspraak van Bernhard Shaw die eens heeft gezegd: Het leven is een ziekte, en het enig verschil tussen de ene mens en de andere is het stadium dat zijn ziekte heeft bereikt. Met deze pessimistische kijk op het leven waag ik het oneens te zijn in een congres-

centrum dat de naam „De Blijde Werelt” draagt”, aldus de heer Rietkerk.

Na de inwerkingtreding van de Ziektewet op 1 maart 1930 heeft het ruim zes jaren geduurd vóór een tweetal hoogleraren, te weten prof. dr. A. A. Hijmans van den Berg en prof. dr. J. M. Baart de la Faille aan de Centrale Raad van Beroep een bruikbare definitie ter hand stelden omtrent de vraag, wat onder ziekte moet worden verstaan.

Deze hoogleraren gaven hun definitie echter reeds bij de aanvang een tijdelijk leven mee. Zij stelden, dat het onmogelijk was van het begrip „ziekte” een definitie te geven die voor alle tijden past. Ook zal, omdat elke theorie onvolledig is, in een bepaald tijdperk, zulk een definitie niet voor alle gevallen kunnen gelden.

Naar onze mening, aldus genoemde hoogleraren, benadert men de in onze tijd heersende voorstelling omtrent het wezen van „ziekte” het best door

er zich rekenschap van te geven, dat daaronder niet een statisch begrip is te verstaan, doch een proces, dat is dus een zich in de tijd uitstrekkende gebeurtenis of complex van gebeurtenissen.

Deze bestaan, aldus nog steeds de hoogleraren, in wijzigingen in de functies van het organisme, hetzij in kwalitatieve, hetzij — gewoonlijk — in kwantitatieve zin, door verstoring van het evenwicht in het lichaam. Het lichaam lijkt er naar te streven dit evenwicht te herstellen of zich op een nieuw evenwicht in te stellen. Het begrip „ziekte” veronderstelt dus, zó rondten de beide hoogleraren hun definitie af, een actieve reactie van het organisme, in het leven geroepen door een ziektemakerende oorzaak.

Een door de beroepsrechter als getuige deskundige opgeroepen specialist heeft het eens zó geformuleerd: Wanneer ik iemand een goeie mop

Voorspellers laten veel van zich horen

EN MAAR PRATEN tegen journalisten, die helderzienden, clairvoyants, of hoe zij zich ook mogen noemen, de helderzienden „bekend van pers, radio en teevee”. Daar is de paragnost Heijligers uit het Drentse Roswinkel, die daar een stichting heeft opgericht voor de helderziendheid (en de kwakzalverij) — een stichting waarvan hij zelf directeur is.

Hij heeft in een helderziende bui de dader gezien van de reeks Limburgse „kanaalmoorden”, moorden die zich op een raadselachtige wijze alle afspelen aan de boorden van het Julianakanaal, het Albertkanaal en het kanaal Wessem-Nederweert. Ook de Maas wordt er bij gerekend en zo komt men thans tot een aantal van zes op raadselachtige wijze verdronken slachtoffers. Slachtoffers van wie?

Paragnost Heyligers heeft dit het blad De Limburger duidelijk gemaakt. De dader is een 35-jarige schipper of schippersknecht. Die lag in de haven van Stein met zijn schip, maar hij is nu verdwenen naar Amsterdam.

Volgens Heyligers worden al zijn dromen, visioenen en opsporingen naar vermiste personen op papier gezet en doorgestuurd naar het „Amsterdamse parapsychologisch studiecetrum”, onder leiding van de heer Kappers. De politie hecht weinig waarde aan de „onthullingen” van Heyligers, vermeldt de verslaggever van De Limburger droogjes.

Lampje op de hengel

EEN ANDERE HELDERZIEDE die nogal wat van zich laat horen, maar die vooral graag voorspellingen doet is Martien van Bergen, uit Elst in de Overbetuwe. Een 42-jarige man, kallend hoofd, die zelf veertien keer in het ziekenhuis heeft gelegen en nu leeft van een invaliditeitsuitkering. Men krijgt zo wel de indruk dat hij ter compensatie van al deze tegenslagen zich maar in de „helderziendheid” heeft gestort. Want hij behoort tot het type mensen, dat ook uitvindingen doet, uitvindingen van het soort, waar niemand op zit te wachten. Wat dat betreft kon hij best eens naar de jaarlijkse uitvindingsalon te Brussel gaan, waar net zo'n slag mensen als Martien van Bergen even-

tjes in het zonlicht van de belangstelling komt te staan.

Want volgens het Zutphens Dagblad heeft Martien een pannetje uitgevonden waarvan je het deksel klem kunt zetten (iets voor invaliden). Hij heeft ook lichtjes uitgevonden voor de halsband van de hond of voor de stok van een blinde. De yo-yo met lichtjes er in, die men deze zomer op de Italiaanse stranden kon zien, was blijkbaar van een andere uitvinder, want daar horen we Martien van Bergen niet over. Wel heeft hij een werphengel gemaakt met een lichtje er op, dat ging branden zodra je „beet” hebt. De hengelaarsbond wilde er echter, vertelt onze uitvinder, niets van weten, want dan zou de hele sport van het hengelen af zijn. Steengoed vindt hij zijn vinding van borstels op het zebrapad, die bij geel licht uit het wegdek springen.

Sneeuw bleef weg

IN HET DECEMBERNUMMER 1971 van ons maandblad drukten wij op de laatste pagina een paar voorspellingen van Martien van Bergen af: „De eerste maand van het nieuwe jaar zal erg koud zijn en er zal in die maand zoveel sneeuw vallen dat men van een record zal spreken. De laag sneeuw zal een dikte hebben van circa 25 tot 40 centimeter. Al met al zal januari de slechtste maand zijn van de hele winter”.

Daar klopte nu bepaald niets van. Die voorspelling hield Leon Vankman van Zutphens Dagblad Martien van Bergen voor. Maar hij bleek al weer nieuwe voorspellingen bij de hand te hebben: Het heeft niets te maken, zei hij, met Hitler. Ik heb reeds gezien dat Hitler en Bormann in Bonn of omgeving zijn. Er gaat binnenkort iets gebeuren. Wanneer ik meer voel, zal ik het u laten weten. Vanuit Duitsland hebben ze me al gewaarschuwd: trek uw handen terug, anders leeft u niet langer meer”.

Nachtelijk telefoontje

BIJ DIT SOMBERE verhaal past het nog even melding te maken van een grapje van onze voorspeller, die er overigens goed aan zou doen de Enkhuizer Almanak eens te bestude-

ren om te leren hoe men weersvoorspellingen vaag en vrijblijvend kan doen. Welnu, onze clairvoyant uit Elst wordt midden in de nacht opgebeld door een mevrouw, die vertelt dat haar hond zijn beentje kwijt is, waarmee hij pleegt te spelen. „Ik heb haar geantwoord: op je nachtkastje ligt je beurs, haal er een daalder uit en koop morgenochtend een nieuw beentje. Steengoed hè?”

In het verhaal dat we in het Zutphens Dagblad aantreffen staat met grote letters: „Helderziende krijgt fanmail van Luns en Koningin Juliana”. Maar uit de tekst blijkt in elk geval dat het briefje van de Koningin „koud en zakelijk” is - blijkbaar een kort antwoordje op de toezending van een of ander voorspelling: het gebruikelijke briefje want het secretariaat van de Koningin kan moeilijk brieven onbeantwoord laten. En het briefje van oud-minister Luns zal wel in dezelfde orde van groetheid zijn. Dat is dan een „overweldigende fanmail”.

Wat sommige mensen al niet doen om maar in de krant te komen...

WAT IS ZIEKTE ?

VERVOLG VAN BLZ. 41

vertel en de betrokkene schiet in de lach, ondergaat zijn organisme een actieve reactie. Toch zal geen zinnig mens deze man ziek noemen. Wanneer deze man echter dagen achtereen zou blijven lachen dan zou hij wèl ziek, sterker nog, dan zou hij ernstig ziek zijn.

De uitvoeringsorganen hebben zich vele jaren met deze beperkt houdbare definitie van het begrip ziekte kunnen redden. Toch deden zich gaandeweg meer gevallen voor, waarin de in 1936 opgestelde definitie moeilijk kon worden gehanteerd, hetgeen in 1953 een uitvoeringsorgaan ten overstaan van de Centrale Raad van Beroep de klacht deed uiten, dat de uitvoeringsorganen van de Ziektewet toch „per definitie” behoorden te weten wat onder „ziekte” in de zin der Ziektewet moest worden verstaan.

De Centrale Raad van Beroep verzocht weliswaar opnieuw advies aan een hoogleraar doch viel in zijn uitspraak toch weer terug op de oude formulering van Hijmans van den Bergh en Baart de la Faille.

Bestuur van de Vereniging tegen de Kwakzalverij: A. P. N. de Groot, **Arts** te Hilversum, **Voorzitter**; Mevr. J. W. J. Vermeulen, Berkenrodestraat 23 te Haarlem, **Secretaresse**; L. Brest te Amsterdam, **Penningmeester**; Mr. J. E. Goudsmit, **Kantonrechter** te Haarlem; P. H. A. Poll, **Dierenarts** te Zelst; Mr. J. D. van den Berg, **Vice-Président Arrondissements-Rechtbank** te Arnhem; J. E. Bulters, **Apotheker, Farmaceutisch Inspecteur van de Volksgezondheid** te Zwolle; P. L. Stal, **Arts** te 's-Gravenhage; J. M. de Haas, **Tandarts** te Heemstede; Mej. Drs. P. H. van Marle, **Apotheker** te 's-Gravenhage; J. W. Gosker, **Inspecteur van Politie** te Arnhem; J. Noord te Amsterdam; Adviserend bestuurslid: Dr. S. Lelie, **Geneeskundig inspecteur van de Volksgezondheid** in Zeeland, Middelburg.

Lidmaatschap van de Vereniging Incl. Maandblad min. f 10,—; voor studerende f 2,50. Adres voor het opgeven van leden en abonneés: Oranjelaan 6, Hilversum. Penningmeester: L. Brest, Argonautenstraat 19a, Amsterdam-Zuid. Postgiro van de Vereniging 32237 te Amsterdam. Gem. Giro K 1672.

DRUKKERIJ SYSTEMA B.V.
Amsterdam

BLZ. 42

Abonnement per jaar franco per post
bij vooruitbetaling f 10,—;
studerende f 2,50

Correspondentie Oranjelaan 6, Hilversum.